

H I N T A L Ó

Irta: BERKÓ SÁNDOR

Ó, istenem, csak egyszer adnád,
hogy meginduljon ez a ló! —
fohászkodtam bizsergő testtel,
alig nyolcéves nebuló —
s emlékszem, hogyne emlékeznék,
máig se láttam oly csodát,
egy horkanás és máris — usgyé!
riszálni kezdte a farát,

hol csendörnek, hol banditának,
hol lovasnak hittem magam,
sőt sárkány is voltam, amint
a képeken rajzolva van,
mögöttem sorra tünedeztek:
az ágy, a szekrény, majd anyám;
uff-uff, prerik csodált vitéze,
Winettou, bátor indián,

uff-uff, sikongtam... S jaj, sikongnék
ma is, mint az a csöpp kölyök, —
ó, istenem, ha szertefoszlott
a varázslat szivem fölött,
ó, istenem, be messze tüntek
a ficánkoló paripák!
Ahogy kék szemem egyre tágul,
ugy szűkül összebb a világ,

mi tegnap éig nyult szivemben,
ma talpam előtt térdepel, —
a Sátánnal akartam vinni,
hát most a pokol átka ver:
csak állok s várok mozdulatlan,
mint esővert mezőn a fa,
hogy szivárvány szöv-e át, vagy
villámtól roppan dereka,

hogy hulló levele ezüstjén
fejsze villan-e, vagy a fény, —
álmodna tán, de jaj, vadalma
gömbölyül, ágai hegyén,
emlékeit a szél szétfutta,
nem csillogtatják a tavak,
bogas lombján pihenni térnek
felhők és vándormadarak.